

DE VLEGREIS

Als een werkelijkheid geworden wensdroom begon het vliegtuig te stijgen.

De jongen in de cockpit greep zich vast aan zijn stoel en hield zijn adem in toen het de hemel in klom. Freds kaken stonden strak van concentratie en zijn vingers jeukten bij het volgen van de handelingen van de piloot naast hem: stuurknuppel, gashendel.

Het vliegtuig trilde toen het versnelde en de bochten van de Amazone onder hen volgde in de richting van de ondergaande zon. Terwijl het zich naar Manaus spoedde, de stad aan de rivier, zag Fred de schaduw van het zespersoonsvliegtuig als een zwarte stip op het grote blauwe vlak. Hij veegde het haar uit zijn ogen en drukte zijn voorhoofd tegen het raam.

Achter Fred zat een meisje met haar broertje. Ze hadden dezelfde schuine wenkbrauwen, dezelfde bruine huid en dezelfde lange wimpers. Het meisje was verlegen; ze had zich op het vliegveld tot het allerlaatste moment aan

haar ouders vastgeklampt; nu staarde ze onder zacht geneurie omlaag naar het water terwijl haar broertje op zijn veiligheidsriem sabbelde.

Daarachter zat een bleek meisje, in haar eentje, met blond haar tot haar middel. Ze had een blouse met roesjes tot aan haar kin, die ze onder het trekken van rare gezichten omlaag bleef sjoeren. Ze keek hardnekkig niet uit het raam.

Het vliegveld vanwaar ze net waren opgestegen was stoffig geweest en bijna verlaten, niet meer dan een strook asfalt onder de felle Braziliaanse zon. Freds nicht had erop gestaan dat hij zijn schooluniform en crickettrui zou aandoen, maar eenmaal in de warme, bedompte cabine voelde het alsof hij zachtjes in zijn eigen vel gaar werd gesmoord.

Het vliegtuig maakte een gierend geluid. De piloot fronste zijn wenkbrauwen en tikte tegen de stuurknuppel. Hij was oud en zag er krijgshaftig uit, met stugge neusharen en een grijze met was opgestreken snor die de gebruikelijke wetten van de zwaartekracht scheen te tarten. Zijn hand ging naar de gashendel en het vliegtuig klom de wolken in.

Het was bijna donker toen Fred zich zorgen begon te maken. De piloot begon te boeren, eerst zachtjes, toen harder en steeds weer. Zijn hand schokte en het vliegtuig dook plotseling naar links. Achter Fred gilde iemand. Het vliegtuig maakte een slinger, weg van de rivier en over de boomtoppen. De piloot gromde, snakte naar adem, nam gas terug en minderde vaart. Hij kuchte alsof hij stikte.

Fred gaapte de man aan – hij werd net zo grijs als zijn

snor. ‘Alles goed met u, meneer?’ vroeg hij. ‘Kan ik iets voor u doen?’

Snakkend naar adem schudde de piloot zijn hoofd. Hij stak zijn hand uit naar het bedieningspaneel en schakelde de motor uit. Het geronk hield op. De neus van het vliegtuig dook omlaag. De bomen rezen omhoog.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg het blonde meisje schrill. ‘Wat doet hij? Hou hem tegen!’

Het jongetje achter hen begon te schreeuwen. De piloot greep gedurende één moment hard Freds pols beet, toen zakte zijn hoofd tegen het dashboard.

En de hemel, die een paar seconden geleden zo betrouwbaar had geleken, week uiteen.

DE GROENE DUISTERNIS

Fred vroeg zich onder het rennen af of hij dood was. Maar dood was vast veel stiller, dacht hij. Hij voelde het gebulder van de vlammen en zijn eigen bloed door zijn handen en voeten trillen.

De nacht was zwart. Hij probeerde onder het rennen voldoende lucht te krijgen om om hulp te roepen, maar zijn keel zat vol as en was te droog om te schreeuwen. Hij stootte zijn vinger achter in zijn mond tot voorbij zijn tong om spuug te krijgen. 'Is daar iemand? Help! Brand!' schreeuwde hij.

Het vuur riep terug bij wijze van antwoord; achter hem barstte een boom uit in een fontein van vlammen. Er klonk gerommel van donder. Verder kwam er niets.

Een brandende tak kraakte, spetterde vuur en viel in een waaier van vonken omlaag. Fred sprong opzij, struikelde achteruit het donker in en stootte zijn hoofd tegen iets hards. De tak landde precies daar waar hij een paar seconden eerder had gestaan. Hij slikte de gal door die in zijn

keel omhoogkwam en begon weer te rennen, sneller, wilder.

Er landde iets op zijn kin en hij bukte en sloeg naar zijn gezicht, maar het was niet meer dan een regendruppel.

De regen kwam plotseling met kracht en hield net zo snel weer op. Het roet en zweet van zijn handen veranderde in iets wat op teer leek, maar het vuur begon te doven. Fred ging over op een sukkeldrafje en kwam tot stilstand. Hijgend en naar adem snakkend keek hij achterom.

Het vliegtuigje hing in de bomen. Het rookte en stuwde wit met grijze wolken in de nachtlucht omhoog.

Hij keek duizelig en wanhopig om zich heen, maar zag of hoorde geen mens, alleen de varenachtige planten die rond zijn enkels groeiden, de bomen die zich tientallen meters in de lucht verhieven en de paniekerige duikvluchten en het geschreeuw van vogels. Hij schudde eens flink zijn hoofd in een poging het gebulder van de vliegcramp in zijn oren kwijt te raken. De haren op zijn armen waren verschroeid en roken naar eieren. Hij voelde aan zijn voorhoofd; zijn wenkbrauw was verbrand en een deel bleef aan zijn vingers hangen. Hij veegde het af aan de mouw van zijn trui.

Hij keek omlaag. Eén broekspijp was tot boven aan zijn broekzak gescheurd, maar geen van zijn botten leek gebroken. Hij had wel gemene pijn in zijn rug en in zijn nek, waardoor zijn armen en benen ver weg en vreemd voelden.

Plotseling kwam er een stem uit het donker. 'Wie is daar? Ga weg!'

Fred draaide zich bliksemsnel om. Met nog steeds gonzende oren greep

hij een steen van de grond en smeed die in de richting van de stem. Hij dook achter een boom en hurkte neer, klaar om op te springen of weg te rennen.

Zijn hart klonk als een eenpersoonsdrumband. Hij probeerde niet uit te ademen.

‘Godallemachtig, wil je daarmee ophouden!’ zei de stem.

Het was een meisjesstem.

Fred keek om de boom heen. Het maanlicht schemerde diepgroen tot op de bosbodem en wierp langvingerige schaduwen op de boomstammen en het enige wat hij zag waren twee struiken, die alle twee ritselden.

‘Wie ben je? Wie is daar?’ De stem kwam uit de tweede struik.

Fred tuurde door het donker en voelde de overgebleven haren op zijn armen overeind gaan staan.

‘Doe ons alsjeblijft niks,’ zei de struik. Het was geen Brits accent; het was zachter en absoluut de stem van een kind, niet die van een volwassene. ‘Gooide jij met poep?’

Fred keek naar de grond. Hij had een oud stuk versteende dierenmest gegrepen.

‘O,’ zei hij. ‘Ja.’ Hij begon te wennen aan het donker en zag glanzende ogen door het grijsgroene kreupelhout gluren. ‘Zijn jullie van het vliegtuig? Zijn jullie gewond?’

‘Ja, we zijn gewond! We zijn uit de lucht gevallen!’ zei een van de struiken terwijl de andere zei: ‘Nee, niet ernstig.’

‘Kom maar tevoorschijn,’ zei Fred. ‘Ik ben in mijn eentje.’

De tweede struik week uiteen. Freds hart miste een slag. Zowel het meisje als haar broertje zat onder de schram-

men, brandwonden en as – wat, vermengd met zweet en regen een soort brij op hun gezichten had gevormd – maar ze leefden. Hij was niet alleen. ‘Jullie hebben het overleefd!’ zei hij.

‘Blijkbaar wel,’ zei de eerste struik, ‘anders zouden we niet zo spraakzaam zijn, hè?’ Het blonde meisje stapte tevoorschijn in de weer met bakken neerkomende regen. Ze keek zonder te glimlachen van Fred naar de andere twee. ‘Ik ben Con,’ zei ze. ‘Een afkorting voor Constantia, maar als je me zo noemt, doe ik je wat.’

Fred wierp een blik op het andere meisje. Ze lachte zenuwachtig en haalde haar schouders op. ‘Oké,’ zei hij. ‘Als jij het zegt. Ik ben Fred.’

‘Ik ben Lila,’ zei het tweede meisje. Ze had haar broertje op haar heup. ‘En dit is Max.’

‘Hoi.’ Fred probeerde te lachen, maar daardoor rekten de sneden in zijn wang uit en begonnen te schrijnen, dus hield hij daarmee op en behielp zich met een grijns waar alleen de linkerhelft van zijn gezicht aan meedeed.

Max verkeerde in het ademloze huilstadium en klemde zich zo stevig aan zijn zus vast dat zijn vingers blauwe plekken maakten op haar huid. Ze leunde opzij om hem omhoog te houden en beefde van de inspanning. Fred vond dat ze eruitzagen als een tweekoppig wezen, met verstrengelde armen.

‘Is je broertje er erg aan toe?’ vroeg hij.

Lila klopte haar broertje wanhopig op zijn rug. ‘Hij wil niet praten; hij huilt alleen maar.’

Con keek achterom naar het vuur en huiverde. De vlammen wierpen licht op haar gezicht. Ze was niet lan-

ger blond; haar haar was grijs van de as en bruin van het bloed en ze had een schram op haar schouder die er diep uitzag.

‘Gaat het goed met jou?’ vroeg hij terwijl hij de regen uit zijn ogen veegde. ‘Die snee ziet er niet goed uit.’

‘Nee, het gaat helemaal niet goed met mij,’ snauwde Con. ‘We zijn verdwaald in de jungle van de Amazone en statistisch gezien is het hoogst waarschijnlijk dat we het niet overleven.’

‘Weet ik wel.’ Fred had niet het gevoel dat hij daaraan herinnerd hoefde te worden. ‘Ik bedoelde –’

‘Nee dus.’ Cons stem werd hoog en ijl. ‘Ik denk dat je gerust kunt stellen dat het met ons geen van allen goed gaat, helemaal niet, niet eens een beetje!’

De struiken ritselden. De regen trommelde op Freds gezicht.

‘We moeten een schuilplaats zoeken,’ zei hij. ‘Een grote boom, of een grot, of iets wat –’

‘Nee!’ schreeuwde Max plotseling: een kreet die nat was van speeksel en angst.

Fred deed een stap achteruit en stak zijn handen op. ‘Niet huilen! Ik dacht alleen maar...’ Toen volgden zijn ogen Max’ wijzende vinger.

Een slang, op tien centimeter van Freds voet.

Hij was bruin met zwarte vlekken, de kleurschakering paste bij de bodem van het oerwoud en zijn kop was zo groot als een vuist. Een seconde lang hield iedereen zijn adem in. De jungle wachtte. Toen gaf Max nog een schreeuw die diep door de nacht sneed en alle vier draaiden ze zich om en vluchtten.

De bodem was doorweekt en ze renden halsoverkop weg, spatten modder in elkaars ogen en schramden hun ellebogen aan de bomen. Fred rende alsof zijn lijf niet van hem was, sneller dan ooit, met zijn handen voor zich uit. Hij struikelde over een wortel, maakte een complete salto en stond modder spuwend op. Hij rende verder. De regen verblindde hem en schaduwen flitsten in de duisternis langs hem heen.

Achter hem klonk een kreet.

‘Alsjeblieft, Max!’ zei Lila.

Fred draaide zich, glibberend door de modder, om.

‘Hij wil niet rennen!’ Lila boog zich over haar broertje. ‘En ik kan hem niet dragen.’

De kleine jongen lag op zijn rug naar de hemel te huielen, zijn hele lijf beefde in de stromende regen.

‘Kom op!’ Fred hees Max over zijn schouder. De jongen was veel zwaarder dan hij had verwacht en gilde toen Fred hem optilde, maar Fred greep hem in zijn knieholtes en begon te rennen, zijn hele lijf gilde van pijn. Hij hoorde Lila’s voeten vlak achter hem neerploffen.

De steek in zijn zij was bijna ondraaglijk toen hij onder de bomen vandaan plotseling een open plek op stormde. Hij stopte en Max stootte zijn hoofd tegen zijn ruggenwervel en gilde. Kwaad probeerde hij in een van Freds schouderbladen te bijten.

‘Niet doen, alsjeblieft,’ zei Fred, maar hij had nauwelijks aandacht voor de jongen op zijn rug. Hij staarde sprakeloos voor zich uit.

Ze stonden aan de rand van een brede bomencirkel in het plotselinge licht van de vollemaan. Er was een tapijt

van groen mos en gras en de sterren boven hen zaten zo dicht op elkaar dat het zilver het won van de nacht. Fred liet Max op de grond zakken en bleef voorovergebogen met zijn handen op zijn dijen staan hijgen.

‘Zat de slang ons achterna?’ vroeg Max.

‘Nee,’ zei Con buiten adem.

‘Hoe weet je dat nou?’ jammerde Max.

Lila viel op haar knieën en greep naar haar zij. ‘Dat doen slangen niet, Maxie. Ik was alleen –’

‘In paniek,’ zei Con. Haar stem klonk bitter. ‘Dat was het. Kijk maar: geen slangen. We waren dom. Nu zijn we nog verder van huis.’

De grond van de open plek liep licht schuin af naar een grote waterplas. Fred liep er met pijnlijke spieren naartoe en snoof; het rook naar rottende dingen, maar hij moest iets te drinken hebben. Hij nam een klein slokje en spuugde het meteen weer uit. ‘Slecht,’ zei hij. ‘Het smaakt naar dode mensenvoeten.’

‘Maar ik heb dorst!’ zei Max.

Fred keek de open plek rond en hoopte water te vinden voor Max weer begon te huilen.

‘Als je je haar uitwringt,’ zei hij, ‘komt er water uit.’ Hij trok zijn donkere pony omlaag over zijn voorhoofd en draaide eraan: er vielen een paar druppels op zijn tong. ‘Het is beter dan niets.’

Max kauwde even op zijn haar, maar kneep toen zijn ogen stijf dicht. ‘Ik ben bang,’ zei hij. Het werd zonder gejammer gezegd, als een nuchter feit. Eigenlijk was het erger dan de tranen, dacht Fred.

‘Ik weet het,’ zei Lila zacht. ‘We zijn allemaal bang,

Maxie.' Ze liep naar haar broertje en trok hem dicht tegen zich aan. Zijn kleine knokige vingers sloten zich over een brandplek op haar pols, maar ze duwde hem niet weg. Ze begon in het Portugees in zijn oor te fluisteren: iets zachts, bijna een liedje; een slaapliedje. Ze beefden allebei een beetje.

Fred slikte. 'Dit zal er morgen allemaal veel beter uitzien,' zei hij.

'Zou je denken?' zei Con. Er klonk iets vinnigs in de vraag. 'Geloof je het zelf?'

'Veel slechter kan het niet,' zei hij. 'Als het eenmaal licht is, kunnen we een manier bedenken om thuis te komen.'

Con keek hem doordringend aan: de blik had iets uitdagends en Fred keek zonder met zijn ogen te knippen terug. Haar gezicht was volkomen hoekig: scherpe kin, scherpe jukbeenderen, scherpe ogen.

'En wat nu?' vroeg ze.

'Onze papa en mama zeggen... ' begon Lila. Bij het noemen van haar ouders vertrok en verschrompelde haar gezicht, maar ze slikte en ging door. 'Die zeggen altijd dat je eerst moet slapen voor je nadenkt. Ze zeggen dat je domme dingen doet als je uitgeput bent. En zij zijn wetenschappers. Dus moeten we slapen.'

Fred merkte dat zijn hele lijf pijn deed. 'Goed. Prima. Laten we gaan slapen.'

Hij ging op zijn zij in het natte gras liggen. Zijn kleren waren doornat, maar de lucht was warm. Hij deed zijn ogen dicht. Misschien werd hij wakker in zijn eigen bed op school, dacht hij, naast het gesnurk van zijn kamergenoten, Jones en Scrase. Er kroop een mier over zijn wang.

‘Maar moeten we niet wakker blijven voor het geval we doodgaan aan een hersenschudding?’ vroeg Con.

‘Als we een hersenschudding hadden, zouden we ons duizelig voelen, denk ik,’ zei Lila.

Fred, al half in slaap, probeerde erachter te komen of hij duizelig was. De wereld begon van hem weg te tollen.

‘Als we vannacht allemaal sterven, geef ik jullie tweeën de schuld,’ zei Con.

Bij die opwekkende gedachte voelde Fred zich naar beneden vallen, omlaag, weg van de jungle en de drukkende nachtlucht, en in slaap.